

Udenrigsminister *K. B. Andersens* svar (13/5 77):

Under Konferencen om Sikkerhed og Samarbejde i Europa opnåedes der enighed om i slutaktens principdeklaration at medtage princippet om respekten for menneskerettigheder og fundamentale frihedsrettigheder.

Som led i realiseringen af dette for os fundamentale princip forpligtede deltagerne i konferencen sig fremdeles i dokumentets kapitel III om menneskelige kontakter og information til i deres lande at gennemføre visse nærmere konkretiserede aspekter af bestemmelserne i FNs menneskerettighedserklæring fra 1948 om rejsefrihed og informationsfrihed.

Fra dansk side lagde vi som bekendt megen vægt på, at der i slutakten også blev optaget bestemmelser, som foreskrev praktiske lettelser på det humanitære område og informationsområdet, idet disse på kortere sigt ville have de største chancer for virkeliggørelse i de enkelte lande.

Siden Helsingforstopmødet i august 1975 er der sket visse fremskridt på menneskerettighedsområdet, ikke mindst for så vidt angår familiesammenføring, men det må erkendes, at den proces, som konferencen har sat i gang på dette område, ikke går hurtigt, og meget henstår fortsat, førend slutaktens bestemmelser fuldt ud kan siges at være efterlevet.

Dette kan for vort vedkommende virke skuffende, men er for så vidt ikke overraskende, da vel ingen i 1975 realistisk havde kunnet forvente en fuld gennemførelse af slutaktens bestemmelser hverken på disse eller andre områder inden for et så kort åremål. Som jeg tidligere har udtalt, må slutakten betragtes som et arbejdsprogram for afspændingspolitikken i Europa på en noget længere sigt.

I overensstemmelse med slutaktens bestemmelser finder der i år et møde sted i Beograd, som bl. a. har til opgave at gennemføre en dybtgående meningsudveksling om gennemførelsen af slutaktens bestemmelser. Under denne drøftelse vil vi fra dansk side virke for, at slutaktens bestemmelser om menneskerettighederne på lige fod med alle andre bestemmelser bliver gjort til genstand for en åben og saglig drøftelse. I denne forbindelse agter Danmark at gøre rede for vore grundlæggende synspunkter med hensyn til beskyttelsen af menneskerettighederne og i fornødent omfang naturligvis pege på konkrete forhold, hvor vi mener, at krænkelse af slutakten særlig sprin-

ger i øjnene. Vi vil herved have i erindring, at menneskerettigheder ikke alene er et spørgsmål om politiske og borgerlige rettigheder, men også vedrører økonomiske og sociale rettigheder.

Fra dansk side vil vi under denne drøftelse virke for, at drøftelserne også på disse områder får et konstruktivt forløb og et udfald, som i sidste ende medvirker til en forbedret gennemførelse af slutaktens bestemmelser. Skal Beogradmødet tjene dette formål, må konfrontation og polemik til skade for afspændingsprocessens langsigtede perspektiver undgås. En fortsat og uddybet afspændingsproces mellem Øst og Vest rummer efter vor opfattelse det bedste håb om forbedrede vilkår for menneskelig udfoldelse i Europa.

Af *Jørgen Junior* (FP) til socialministeren (10/5 77):

»Overvejer ministeren at tage initiativ til at få installeret telefon hos de pensionister, der endnu ikke er i besiddelse af dette kontaktmiddel?«

(Spm. nr. 183).

Begrundelse.

For at bevare muligheden for at blive længst muligt i eget hjem er telefonen et væsentligt kontaktmiddel, som samfundet burde overveje at stille til rådighed for pensionister.

Der udbedes også en vurdering af, hvad en ordning som den skitserede vil koste.

Socialminister *Eva Gredals* svar (18/5 77):

Jeg har forstået hr. Jørgen Juniors spørgsmål sådan, at alle pensionister, der ikke allerede råder over en telefon, skal have mulighed for at få installeret en telefon i eget hjem med støtte fra det offentlige. Støtten skulle således række ud over den begrænsede adgang, der efter bistanndslovens regler er til at yde hjælp til telefon til personer, der på grund af konstateret alvorlig eller aldersbetinget svagelighed ikke på egen hånd er i stand til at forlade deres bolig. Ved afgørelsen efter bistanndsloven tages det tillige i betragtning, om hjemmeboende pårørende kan yde den nødvendige bistand, ligesom hjælp ikke kan ydes i tilfælde, hvor den pågældende bor i kollektivbolig, beskyttet bolig eller under tilsvarende forhold med betryggende telefonmuligheder.